

PANTALLA BLANCA

HUMPHREY BOGART, UN MITE

Humphrey Bogart va convertir-se en un mite. El cinema és un art que ha mitificat a quantitat de personatges. En aquest moment les coses han canviat, la "mitificació" no és fàcil. Sobre tot degut als mitjans de comunicació que sembla que ho fan tot més assequible, més clar.

Abans, anar al cinema representava un luxe. O més que un luxe, era una mena de cerimònia. Volia dir sortir de casa, entrar en una sala fosca plena de butaques folrades de vellut vermell. I el més important: una pantalla enorme projectava històries fantàstiques i personatges maravillosos. Cares en blanc i en negre desfilaven davant d'ulls perplexos. Era així com es construïa un mite?

L'escepticisme que sembla inundar la societat actual no fa oblidar les velles figures de Hollywood, ni a la Marilyn Monroe, ni a la Garbo, ni en Charles Chaplin, o en Marlon Brando, o en James Dean... ni, naturalment a Bogart.

Tots aquests actors han tingut una personalitat pròpia, cada un ha representat un paper diferent en el món artístic i en relació amb la societat. Però poques figures han provocat tanta literatura com en Humphrey Bogart, en aquest sentit només és comparable amb la Garbo, en Chaplin o la Marilyn.

ROSTRE DE FACCIONS IMPERFECTES I DURES.

Lèxit de Bogart va esclatar després de que ell morís. Va ser en els anys seixanta quan va néixer el que ara en diem un mite. I actualment, les seves pel·lícules estan més sol·licitades que no pas quan ell vivia, el nucli dels seus seguidors el constitueixen aquells joves que no havien nascut quan les seves pel·lícules es projectaren per primera vegada.

Bogart va trencar els esquemes de les grans figures de Hollywood. Físicament, el seu rostre de faccions imperfectes i dures expressava tot un altre tipus de bellesa, perquè no eren les qualitats del personatge les que el feien únic, sinó la forma en que aquestes s'expressaven. Per això, les jovenetes dels anys 50 preferien un símbol amb característiques de galan inequívocues, i no la personalitat ambigua d'en Bogart. En

canvi, per la generació dels anys 60 i posteriors, educades en el desencant, s'ha trobat en Bogart una qualitat inclassificable.

BOGART, EL "DURO BLANDO"

Es difícil de parlar d'Humphrey Bogart, i més dir res de nou, sinó repetir part dels que ja s'ha dit. D'una personalitat tan contradictòria el més difícil és posar-li adjectius.

El Bogart de la pantalla té un peu plantat amb fermesa en la vida i l'altre en un món fantàstic. El seu hàbitat preferit és la jungla ciutadana, quan

A bogart se l'ha classificat amb una etiqueta molt concreta: l'home "duro-blando". Perquè darrera de l'expressió dura de la seva mirada, el cinisme de les seves paraules, el nerviosisme dels seus gests, l'indiferència del seu caràcter, s'hi amaga una gran sensibilitat, una gran tendresa. Perquè Humphrey podia ser dur, però també dolç, estimat i odiat, agresor i defensor, just i injust. Havia vist masses coses, havia viscut tant que li era difícil il·lusionar-se. És protagonista de

aprenent de manager teatral. Després, un amic del seu pare l'inicia en el camí que el conduirà a l'èxit. Va ser una carrera llarga i difícil, passen quinze anys fins que no farà de protagonista en una pel·lícula.

ALGUNES PEL·LÍCULES

La seva carrera cinematogràfica comença amb la pel·lícula "El bosque petrificado". Després actua en pel·lícules com: "La legión negra", al 1937; "Dead End" al 1938; o "Amarga victòria" al 1939 al costat de Bette Davis.

Però el veritable començament de la part més efectiva de la seva carrera s'inicia amb "El último refugio" (1941), un film de la sèrie negra. Bogart interpretava un gàngster retirat. L'atmosfera de desencant que caracteritza la pel·lícula, és la mateixa de "El Halcon maltés", següent triomf de Bogart, a on troba una parella ideal: Mary Astor; que també l'acompanyarà en "Across the Pacific" (1942).

1942 és també l'any de "Casablanca". Pel·lícula que s'ha convertit en un clàssic sentimental de tots els temps.

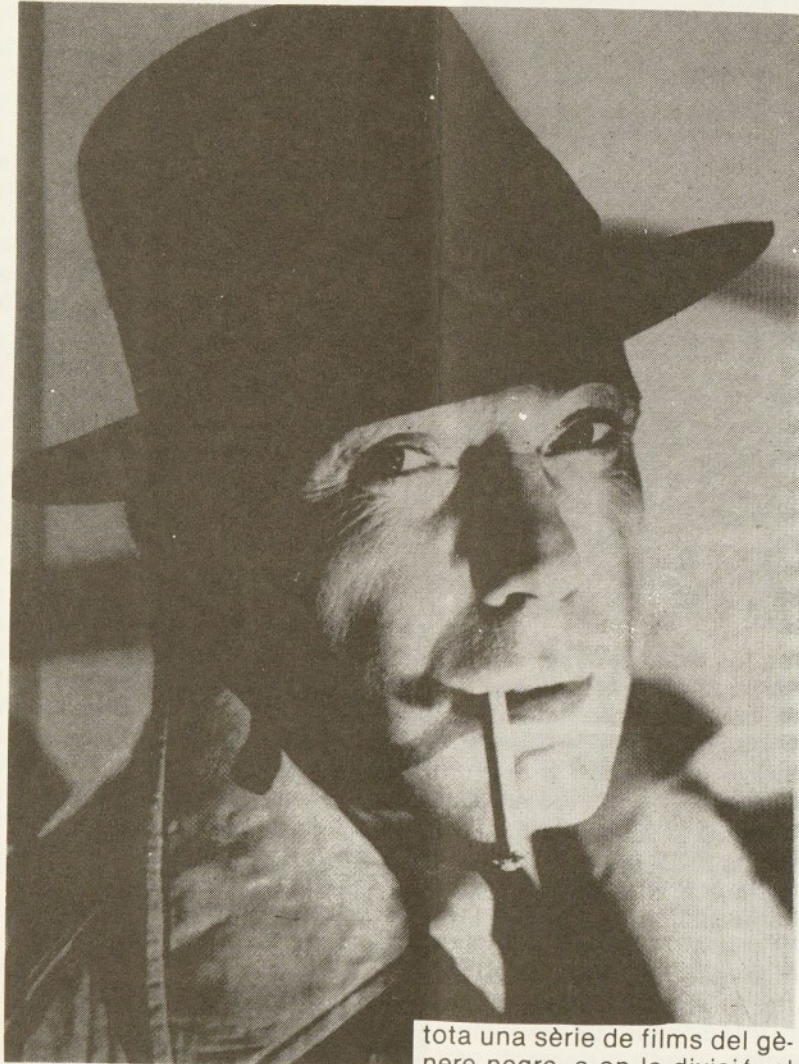
Entre 1944 i 1948 es descobreix la nova parella, i la millor, de Bogart, la inquietant Lauren Bacall (que serà la darrera de les seves esposes, la quarta). "Tener o no tener" és un film extraordinari que col·loca a l'heroi dur i cínic davant de la dona que pot ser tan dura i cínica com ell. Més tard, continuen estant excepcionals en "The big sleep" i "Cayo Largo".

"El tesoro de Sierra Madre" no va tenir l'èxit que s'esperava, perquè trencava la imatge que el públic esperava de Bogart.

Al 1949 "Llamad a cualquier puerta", una pel·lícula de poca qualitat. I al 1950 "In a lonely place" un dels millors films junt amb la fascinant actriu Glòria Grchame.

Huston dirigeix en 1951 "La Reina de Africa" i reuneix a la gran Katherine Hepburn i a Bogart. El resultat va ser explosiu, i a Boggie, nom carismàtic de Bogart, li va valer un "Oscar".

D'altres títols importants poden ser: "El motín del Caine", "Más dura será la caída", "La condesa descalza", "Eva al desnudo", "No somos ángeles"...

tota una sèrie de films del gènere negre, a on la divisió, el límit entre el bé i el mal no està mai clar. Bogart va ser un gran actor, un intèrpret de gran prestigi... i més tard, un mite.

Neix l'any 1899 fill d'una família privilegiada de Nova York. Els seus estudis varen ser un fracàs, i a casa seva la situació era complexa, plena de conflictes entre els seus pares. Per escapar d'això als 18 anys, s'allistà a la marina i va pendre part en perilloses expedicions a l'Atlàntic durant la 1ª. Guerra Mundial. Als anys 20 torna a Nova York i troba feina com a